

Stališča in odmevi

izpostavljen zagovornik. Zato se kar ne moremo znebiti vtisa pristranosti, ki ga po mojem mnenju že prej navedene pomanjkljivosti prispevka potrjujejo. Pri analizi politik je treba ohraniti primerno distanco do predmeta raziskave, kar avtorju v prispevku ni uspelo. Z enakim pristopom je treba obravnavati sonaravno ali pa kakšno manj naravno gospodarjenje z gozdom. In ne nazadnje poznati znanstvene in raziskovalne metode, ki ustrezajo objektu raziskave. V tem primeru to pravzaprav ni gozd ali drevo, marveč politika in zaradi tega tudi družba.

In naj za konec vnaprej poskušam odgovoriti še na vprašanje, za katerega predvidevam, da si ga bo, predvsem zaradi zadnjega dela odgovora, zastavil marsikateri bralec. Nekateri zaradi obrambnega refleksa, drugi se lahko sprašujejo kar tako: "Pa kdo je ta Milan Šinko, da premore toliko nevtralnosti in objektivnosti,

da soli pamet drugim? Kaj so pa njegove vrednote?" Menim, da so vrednote, ki so me vodile k pisanju, v prispevku implicirno dovolj opazne, in upam, da niso vplivale na mojo strokovno presojo in zaključke. Hvala ležen bom za vsako pripombo. Okoliščina, ki je mogoče najbolj pripomogla, da je prispevek nastal, pa je, da v 'sonaravnost' ne verjamem na besedo in da ta pojem razumem kvečjemu kot sredstvo in ne cilj, kaj šele smoter.

Vsa navedena mnenja so moja, govorim samo v svojem imenu in moja stališča nujno ne izražajo stališče ustanove, v kateri sem zaposlen.

Mag. Milan Šinko

Gv 1998/1 - Rezultati ankete o poznavanju gozdov in gozdarstva v javnosti

Po prvem presenečenju ob prebiranju pomislekov, ki jih je v zvezi z anketo o poznavanju gozdov v javnosti (izvedena v OE Maribor Zavoda za gozdove Slovenije spomladi 1997) navedel gospod mag. Milan Šinko, sem spoznal nekaj stvari, ki se mi jih kot novopečenemu piscu v Vestniku zdi vredno objaviti.

Na OE Maribor smo se ob izvedbi ankete zavedali njenih pomanjkljivosti (kar smo zapisali tudi v sestavku), ki jih je več ali manj opazil in nanje reagiral tudi g. Šinko. Tudi mi smo razmišljali, da bi anketo izvedli s pomočjo nepristranske in strokovno usposobljene organizacije, vendar sredstev za kaj takega nismo imeli na voljo.

Po pojasnilu pojmov javna dobrina in javno dobro, ki ga je navedel mag. Šinko, bom odgovoril le na en njegov pomislek. Sprašuje se: "Kaj postoriti s tistimi ljudmi, ki ne vedo, da (upam, da bo tokrat formulacija pravilna) imajo nekateri vloge gozda značaj javne dobrine?" Moj odgovor bi bil, da se moramo gozdarji (morda še posebno v ZGS kot javni gozdarski službi) še bolj zavzeti in o teh vlogah govoriti v javnosti in s tem osveščati še tisti del ljudi, ki se ne zaveda splošno-koristnega pomena nekaterih vlog gozda.

Vesel sem, da je moj prispevek sprožil reakcijo v gozdarskem strokovnem krogu. Razlogi za izvedbo anket, ki jih podpira tudi g. Šinko, so z njegovo reakcijo po mojem mnenju celo preseženi. Namen izvedene ankete je bil "razburkati" laično javnost, kar je bilo doseženo z objavo v časopisih in radiu, če pa je sprožila vsaj majhen odziv med strokovno javnostjo, je to še boljše. Zakaj?

Magister Robert Robek je v uvodniku k 1. številki Vestnika v letu 1998 zapisal: "Še naprej si bomo prizadevali za kulturo dialoga, ki ga v času razcepljene stroke še kako potrebujemo. Zelo smo veseli, da so pisci prepoznali Vestnik kot medij, ki omogoča soočanje različnih pogledov." Gospod Šinko navaja, po mojem mnenju, zgolj strokovne pomisleke. Stroko pa ob vseh problemih v gozdarstvu kar pogosto postavljamo na stran.

Upam, da bodo tudi drugi pisci, ki bodo deležni takšnih in drugačnih odzivov na svoje pisanje v Vestnik, le-te razumeli pozitivno in jim ne bodo nepremagljiva ovira, temveč še dodatna vzpodbuda in pomoč pri nadaljnjem delu.

Alojz Pucko